ਭਾਵਰ ਸਾਂਮਿਰਤ

ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ

ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੌਨ ਰਚੇ ਜਿਨਕੇ ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੌਨ ਬਲੀ ਭਵਮੰਡਲ ਮਾਂਹੀ। ਜਿਨਕੇ ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੌਨ ਬਲੀ ਇਕ ਤਯਾਗ ਗਏ ਤ੍ਰਿਨ ਜਯੋਂ ਧਰ ਮਾਂਹੀਂ। ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੌਨਕੁ ਭੋਗਤ ਹੈ ਇਕ ਏਕਹਿ ਰਾਜ ਕਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀਂ। ਦਸ ਬੀਸਕ ਗ੍ਰਾਮ ਕੁ ਰਾਜ ਲਹੇ ਨਰ ਕਯੋਂ ਗਰਬੈ ਅਪਨੇ ਤੋਰ ਮਾਂਹੀਂ ॥ ੧੮ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਰੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਤੂੰ ਸਦਾ ਭਜਯੋ ਨ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ॥
ਰਹਯੋ ਵਿਸ਼ੇ ਲਪਟੰਤ ਹੀ ਜੈ ਹੈਂ ਜਮਕੇ ਧਾਮ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ਧਨ ਈਸ ਦਯੋ ਜਗ ਭੀਤਰ ਜੋ ਬਿਨ ਬੁੱਧ ਗਏ ਨ ਕਛੂ ਫਲ ਪਾਏ। ਸ਼ੁਭ ਸੰਤਨ ਕੀ ਨਹਿ ਸੇਵ ਕਰੀ ਅਰੁ ਬਿਪ੍ਰਨ ਤੇ ਨਹਿ ਯੱਗ ਕਰਾਏ। ਨਹਿ ਕੂਪ ਖੋਨ ਜਲ ਹੇਤ ਨਹਿ ਕਬੀ ਧਰ ਭੀਤਰ ਨਾ ਜਲ ਤਾਲ ਖਨਾਏ। ਬਲ ਹੀਨਨ ਕੋ ਸੁਖ ਦਾਨ ਦਏ ਨਹਿ ਦੀਨਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹਟਾਏ ॥ ੨੦ ॥

ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਤਯਾਗ ਕਰੇ ਪਰ ਕੋ ਹਿਤ ਤੇ ਨਰ ਉਤਮ ਹੈਂ ਜਗ
ਮਾਂਹੀਂ। ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਸੰਗ ਕਰੇ ਪਰਕੋ ਨਰ ਆਹਿ ਸਮਾਨ ਵਹੀ ਭਵ
ਮਾਂਹੀ। ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਨਾਸ ਕਰੇ ਪਰਕੋ ਹਿਤ ਰਾਕਸ ਹੈਂ ਨਰ ਤੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀ
ਬਿਨਹੀ ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਨਾਸ ਕਰੇ ਪਰ ਕੋ ਹਿਤ ਤੇ ਨਰ ਕੌਨ ਕਹਾਂਹੀਂ ॥੨੧॥

ਸ੍ਵੈਯਾ॥ ਧਨ ਪਾਵਨ ਕੋ ਜਿਹ ਜਹਾਜ ਸਜੈ ਬਿਨ ਭਾਗਨ ਤੈ ਜਲ
ਸਿੰਧੁ ਡੁਬਾਈ। ਸੁ ਖਨੇ ਬਹੁ ਬਾਰਨ ਭੂਮ ਘਨੀ ਧਰ ਤੇ ਨਹ ਏਕ ਵਿਰਾਟ
ਪਾਈ। ਨ੍ਰਿਪ ਕੀ ਕਰ ਆਇਸੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ਭਿਰ ਸੰਗਰ ਮਾਂਹਿ ਸੁ
ਤੁੜਾਈ। ਬਿਧ ਲੋਕਹਿ ਲੌ ਜਬ ਦੌਰ ਫਿਰੇ ਫਲ ਪਾਵਤ ਨ ਬਿਨ
ਸਹਾਈ॥ ੨੨ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਬਿਨਾ ਭਾਗ ਜਗ ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਮੋਖ ਕਹਾਂ ਨਰ ਹੋਇ ॥
ਭੋਗ ਮੋਖ ਨਰ ਜੋ ਚਹੈ ਪੁੰਨ ਕਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੨੩

ਸ੍ਵੈਯਾ—ਘਰ ਭੀਤਰ ਹੇਮ ਭੰਡਾਰਭਰੇ ਮੁਕਤਾ ਫਲ ਕੀ ਗਜ ਪੀ
...ਬਾਰੀ। ਜਸ ਚੰਦ ਕੀਯੋ ਉਜਯਾਰ ਚਹੂੰ ਚਕ ਨੂਤਨ ਹੈ ਤਨ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰ

ਰਤਕੇ ਸਮ ਸੁੰਦਰ ਔ ਹਿਤ ਕਾਰਨਿ ਨਾਰਿ ਤਥਾ ਗੁਣ ਸੀਲ ਉਦਾਰੀ। ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਬਿਨਾ ਯਹਿ ਆਹਿ ਕਹਾਂ ਬਿਧ ਪੁੰਨਨ ਨੀਰ ਰਚੀ ਫੁਲਵਾਰੀ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ਰੂਪ ਫਲੇ ਨਹਿ ਜੂਪ ਫਲੇ ਜਨ ਮਾਂਗਤ ਭੀਖ ਫਿਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀਂ। ਚਾਤੁਰਤਾ ਭੁਜ ਕੋ ਬਲ ਜੋ ਵਹਿ ਨਾਹਿ ਫਲੇ ਪਿਖੀਏ ਜਗ ਮਾਂਹੀਂ। ਮੂਰਖ ਕਾਤਰ ਚਾਤਰ ਬੀਰ ਸੁ ਸੇਵਤ ਹੈਂ ਕੁਲ ਲਾਜ ਬਿਨਾਹੀਂ। ਔਰ ਫਲੇ ਨਹਿ ਕੋ ਜਗ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇਂ ਦ੍ਰੁਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਂਹੀਂ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ਜੋ ਜਨ ਸੇਵਤਪਾਦ ਬਲੀ ਜਨ ਭ੍ਰਿਤ ਭਏ ਪਿਖੀਏ ਜਗ ਮਾਂਹੀ। ਤੇ ਜਨ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੁ ਪਾਇ ਸੁ ਭੂਪ ਭਏ ਭਵਮੰਡਲ ਮਾਹੀਂ। ਪੁੰਨ ਗਏ ਨਰ ਭੀਖ ਗਹੇ ਅਰੁ ਭਿੱਛਕਭੂਪ ਭਏ ਭਵ ਮਾਹੀਂ। ਔਰ ਫਲੇ ਨਹਿੰ ਕੋ ਜਗ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦ੍ਰੁਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਂਹੀ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ਦੇਸ ਫਲੇ ਨ ਬਿਦੇਸ ਫਲੇ ਕਛੁ ਪੂਰਬ ਉਤਰ ਮੇ ਫਲ ਨਾਹੀਂ। ਦਖਣ ਪੱਛਮ ਮਾਂਹਿ ਨਹੀਂ ਫਲ ਨਾਹਿ ਅਹੇ ਸਰਤਾ ਤਟ ਮਾਹੀਂ।

ਬੈਠਨ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਅਰ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਰਟਨੋ ਜਗ ਮਾਹੀਂ । ਔਰ ਫਲੇ ਨਹਿ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦ੍ਰੂਮਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਹੀਂ ॥ ੨੭ ॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਬਾਲਕ ਨਾਹਿ ਫਲੇਜਗ ਮੈ ਅਰੁ ਜੋਬਨ ਮਾਹਿ ਕਛੂ ਫਲ ਨਾਹੀਂ । ਜਾਰਨ ਨਾਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਅਰੁ ਬਾਂਧਵ ਨਾਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀ। ਮੀਤ ਫਲੇ ਨਹਿ ਨੀਤ ਫਲੇ ਕੁਲ ਰੀਤ ਫਲੇ ਭਵ ਮੈਂ ਕਹੁ ਕਾਂਹੀ । ਔਰ ਫਲੇ ਨਹਿੰ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੈਂ ਦ੍ਰੂਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਂਹੀ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ਨਾਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮਾਂਹਿ ਨਿਸੇਸ ਦਿਨੇਸ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਕਹੁ ਕਾਂਹੀ । ਪੁੰਨ ਬਿਨਾ ਫਲ ਆਹਿ ਕਹਾਂ ਬਿਧਿ ਲੋਕ ਸੁ ਭੂਮਿ ਰਸਾਤਲ ਮਾਂਹੀ। ਨਾਹਿੰ ਸੁਰੇਸ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਸੁ ਮਹੇਸ ਫਲੈ ਜਗ ਮੈ ਕਹੁ ਕਾਂਹੀ ॥ ਔਰ ਫਲੇ ਨਹਿੰ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦ੍ਰੂਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਂਹੀ ॥ ੨੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਇਕ ਦੈਵਹਿ ਬੰਦੰਤਹੋ ਭਵ ਮੈ ਜੋਇ ਚਾਤੁਰ ਤੇ ਖਲ ਸੇਵ ਕਰਾਇ । ਜਗ ਭਿੱਛਕ ਕੋ ਖਿਣ ਏਕ ਭਏ ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਰਾਜ ਕੋ ਸੁਖ ਭੁਗਾਏ।

ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਕੇ ਪਤਿ ਕੋ ਖਿਣ ਮੈਂ ਦਰ ਹੀ ਦਰ ਮਾਹਿ ਸੁ ਭੀਖ ਮੰਗਾਏ। ਭਵਮਾਹਿ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ॥੩੦॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਬੀਰਨ ਕੇ ਕਰ ਚੀਰੁ ਹਰੇ ਅਰ ਧੀਰਨ ਕੇ ਉਰ ਧੀਰ ਛੁਡਾਏ। ਕਾਤਰ ਕੋ ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਕੋ ਜਨਕੇਭਿਦ ਬੀਰਨ ਬੀਰ ਕਹਾਏ; ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਡਗ ਨਾਹਿ ਚਲੇ ਪਗਸੋਂ ਤਿਨ ਕੋ ਗਿਰ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਲੰਘਾਏ। ਭਵ ਮਾਹਿ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ॥ ੩੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁਤ ਪੰਡੁ ਮਹੀਪਤਿ ਕੇ ਜਿਹਨੇ ਹਰ ਰਾਜਹਿ ਕਾਨਨ ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਏ। ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਸੁ ਛੱਤ੍ਰ ਛਿਨਾਏ ਲਏ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕੇ ਤਨ ਭੂਮ ਰੁਲਾਏ। ਨਲ ਸੇ ਮਹਿਪਾਲ ਕੇ ਰਾਜ ਹਰੇ ਹਰਿ ਚੰਦ ਬਨਾਰਸ ਜਾਇ ਬਿਕਾਏ। ਭਵ ਮਾਹਿੰ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁਰਕੇ ਪਤਿ ਕੋ ਗਹਿ ਕੇ ਜਿਹਿਨੇ ਮਹਿ ਮੰਡਲਮੋ ਗਢ ਲੰਕ ਦਿਖਾਏ ॥ ਗੜ੍ਹ ਕਾਂਚਨ ਸਾਗਰ ਕੀ ਪਰਖਾ ਤਹਾਂ ਰਾਵਣ ਕੇ ਦਸ ਮੂੰਡ

ਕਟਾਏ। ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਹਰਿ ਤਾਤਹਿ ਕੇ ਪਦ ਸੰਗਲ ਪਾਏ।
ਭਵ ਮਾਹਿ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨ ਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ
ਪਾਏ ॥ ੩੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੂਰਬ ਆਹਿ ਸੁਭਾ ਫੁਲ ਸੋ ਤਿਨ ਦੇਵਨ ਕੇ ਜਗ
ਭੀਤਰ ਆਏ। ਬਲ ਤੇ ਫਲ ਦੇਹ ਸਭੈ ਜਨਕੋ ਜਗ ਨਾਹਿ ਸਕੇ ਤਿਹਿ
ਕੋਇ ਮਿਟਾਏ। ਨਿਸ ਪੇਖਨ ਡੀਲਹਿ ਤਾਰ ਸਮੰ ਵਸ ਲੋਗਨ ਕੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ
ਫਿਰਾਏ। ਭਵ ਮਾਂਹਿ ਅਗਾਧਿ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ
ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੪ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਖੋਟਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰੇ ਕਰੇ ਲੋਭ ਜਨ ਜੋਇ ॥
ਸੁਨੋ ਸਕਲ ਸਾਚੀ ਕਹੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਜਗ ਸੋਇ ॥ ੩੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਿਲ ਤੇਲ ਕੇ ਸੰਗ ਲਹੇ ਦੁਖ ਕੋ ਰਸ ਸੰਗਹਿ ਤੇ ਜਗ
ਈਖ ਪਿੜਾਏ। ਫਲ ਸੰਗਤ ਪਾਦਪ ਈਟ ਸਹੇ ਅਰਗੰਧ ਕਿ ਸੰਗਹਿ ਫੂਲ

ਤਪਾਏ। ਕਰ ਤੰਦੁਲ ਸੰਗਤ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਪੁਨ ਸੀਸ ਬਿਖੈ ਤੁਖ ਮੂਸਲ ਖਾਏ। ਤਿਮ ਈਖ ਸਮੰ ਕਰ ਖੋਟਨ ਸੰਗਤ ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਦੁਖ ਕੌਨ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਾਦ ਕਿ ਲੋਭ ਤਜੇ ਮ੍ਰਿਗ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁ ਬੀਨ ਸੁਨੇ ਅਹਿ ਆਪ ਬੰਧਾਏ। ਮੀਨ ਸੁ ਤਯਾਗ ਅਗਾਧ ਜਲੰ ਉਰ ਲੋਭ ਜਗੇ ਗਲ ਲੋਹ ਫਹਾਏ। ਕਾਗਦ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਕਰਣੀ ਵਸ ਮੱਤ ਗਇੰਦ ਸੁ ਅੰਕਸ ਖਾਏ। ਯਾ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮਾਹਿ ਸੁਨੋ ਉਰ ਲੋਭ ਕਰੇ ਦੁਖ ਕੌਨ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੀਝਨ ਮਾਸ ਗਹੇ ਮੁਖ ਮੈ ਪੁਨ ਤੁੰਡਨ ਤੇ ਨਿਜ ਮੁੰਡ ਕਟਾਏ। ਭ੍ਰਿੰਗ ਬਲੀ ਪਿਖਕੰਜ ਪ੍ਰਭਾ ਉਰ ਲੋਭ ਲਗੇ ਤਿਹਿ ਮਾਹਿ ਬੰਧਾਏ। ਰੂਪ ਕੇ ਲੋਭ ਪਤੰਗ ਦਹੇ ਅਰੁ ਚੋਗ ਕਿ ਲੋਭ ਬਿਹੰਗ ਫਹਾਏ। ਯਾ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮਾਹਿ ਸੁਨੋ ਉਰ ਲੋਭ ਜਗੇ ਦੁਖੁ ਕੌਨ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੯॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਿਧਿ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਰਚੀ ਜਗ ਮੈਂ ਇਹਿ ਤੇ ਸਭ ਲੋਗਨ ਕੋ ਹਿਤ ਹੋਈ ਇਨ ਮੇਂ ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਕੋ ਕਰ ਕੈ ਜਗ ਕੀ ਪਦਵੀ ਨਹਿੰ ਹੋਰਤ

ਕੋਈ। ਜਗ ਨਾਹਿ ਰਹੇ ਯਹਿ ਸੰਕ ਭਈ ਪੁਨ ਭੂਖ ਪਿਯਾਸ ਰਚੇ ਬਿਧਿ ਢੋਈ। ਜਿਸ ਤੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਧੂਰ ਮਿਲੇ ਦੁਖ ਦੋਇ ਨਿਵਾਰਨ ਦੌਰਤ ਲੋਈ॥ ੩੯॥

ਸਵੈਯਾ ਰੇ ਮਨ ਜੋ ਫਲ ਤੋਹਿ ਰਚਯੋ ਬਿਧਿ ਪਾਵਹਿ ਗੋ ਤ੍ਯਜ ਸੰਕ ਪਿਸਾਚੀ ॥ ਨਾਹਿ ਲਹੇ ਤਿਹਿ ਕੋ ਨਰ ਔਰ ਸੁ ਦੌਰਨ ਮੈਂ ਮਤਿ ਕਾ ਹਿਤ ਰਾਚੀ। ਯੌ ਜੁਗੁ ਤੇ ਜੁਗ ਔਰਹਿ ਹੋਹਿ ਸੁ ਤੋ ਫਲ ਤੋਹਿ ਮਿਲੇ ਬਿਧਿ ਸਾਚੀ॥ ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੁ ਰਾਮ ਭਜੋ ਇਤ ਤੇ ਉਤ ਦੌਰਨ ਮੈਂ ਮਤਿ ਕਾਚੀ॥ ੪੦॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਜਿਹ ਲੋਗਨ ਕੇ ਹਿਤ ਪਾਪ ਕਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਹਿ ਤੇ ਕੁਛ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ। ਜਬ ਲੌ ਤਵ ਤੇ ਸੁਖ ਹੇਰਤ ਹੈਂ ਤਬ ਹੀ ਮੁਖ ਮਾਹਿ ਪੁਕਾਰਤ ਥਾਰੇ। ਤਰੁ ਮੈਂ ਫਲ ਹੋਂ ਬਿਹੰਗਮ ਕੇ ਗਨ ਆਵਤ ਹੈਂ ਛਦ ਚੌਂਚ ਪਸਾਰੇ। ਨਰ ਆਪਦ ਔ ਤਰੁ ਦਾਹਿ ਲਗੇ ਨਰ ਔਰ ਬਿਹੰਗਮ ਦੂਰ ਪਧਾਰੇ॥ ੪੧॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਮਨ ਕਯੋਂ ਧਨ ਕੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਚਹੈਂ ਅਰ ਕਾਹਿਤ ਲੋਗਨ ਕੋ ਸੁ ਦੁਖਾਵੈਂ। ਜਗ ਬੀਚ ਭਯੰਕਰ ਪਾਪ ਸੁਨੋ ਮਨ ਕਾ ਹਿਤ ਤੂ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ

ਕਮਾਵੈਂ । ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਕਥਾ ਤਟ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਮੈਂ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈਂ । ਅਬ ਨਾ ਸਮਝੇ ਸਮਝੇਗੋ ਤਬੀ ਜਮ ਕਿੰਕਰ ਜੌ ਸਿਰ ਡੰਡ ਲਗਾਵੈਂ ॥ ੪੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਨ ਧਾਰ ਕਿ ਨਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰੇਂ ਕਰ ਰਾਗ ਪਰਾਂਗਨ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰੇ। ਜਗ ਜਾਚਕ ਦੀਨਨ ਕੇ ਗਨ ਜੇ ਕਰ ਕੋਪ ਸਭੈ ਨਿਜ ਦ੍ਵਾਰ ਤੇ ਟਾਰੇ। ਬਲ ਹੀਨਨ ਕੇ ਸੁਭ ਕਾਜ ਜਿਤੇ ਨਿਜ ਕਾਜਨ ਹੇਤ ਸਭੇ ਸੁ ਬਿਗਾਰੇ। ਜਗ ਮੈ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੌਂ ਬਿਧ ਕੌਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ ਪਾਉਂ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੪੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਨਾਹਿ ਕਰੀ ਗੁਰ ਸੇਵ ਭਲੀ ਅਰ ਨਾ ਹਰਿ ਕੇ ਮੁਖ ਨਾਮ ਉਚਾਰੇ। ਬਲ ਹੀਨਨ ਕੋ ਕਟੁ ਬੈਨ ਕਹੇ ਮੁਖ ਮਾਹਿ ਅਚੇ ਭਵ ਮੈ ਮਦ ਖਾਰੇ। ਉਰ ਕੋਪ ਹੁਤੌਸਨ ਦਾਹਿ ਲਗੇ ਜਗ ਲੋਕਨ ਕੇ ਘਰ ਪਾਵਕ ਜਾਰੇ। ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੋ ਬਿਧਿ ਕੌਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੪੪ ॥

+ ਪ੍ਰਾਨ

ਭਾਵਰਸਾਂਮਿਰਤ

ਸੁਵੈਯਾ ॥ ਨਹਿ ਪੂਜਨ ਦੇਵਨ ਕੋ ਕਰਿਓ ਅਰੁ ਬ੍ਰਿਪ੍ਰਨ ਕੇ ਨਹਿ ਪਾਦ ਪਖਾਰੇ। ਨਿਜ ਪ੍ਰਾਨ ਪਾਲਨ ਹੇਤ ਸਦਾ ਭਵ ਮੰਡਲ ਔਰਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਾਰੇ। ਉਰਤੇ ਸਭ ਪੁੰਨ ਬਿਸਾਰ ਦਯੋ ਅਰੁ ਤੇ ਪਦ ਪੰਕਜ ਨਾਂ ਉਰਧਾਰੇ। ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੌਂ ਬਿਧਿ ਕੌਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੪੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਢਿੰਗ ਬੈਠ ਧਨੀ ਨਰ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀ ਨਿਜ ਪ੍ਰਾਨਨ ਰੋਕ ਸੁ ਬੈਨ ਉਚਾਰੇ। ਨਹਿ ਬੈਠ ਤਪੇ ਬਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਜੀ ਫਲ ਖਾਇ ਸਦਾ ਤਵ ਨਾਮ ਸੰਭਾਰੇ। ਧਨ ਪਾਵਨ ਕੋ ਨਿਸ ਨੀਂਦ ਤਜੀ ਹਰਿ ਪਾਵਨ ਕੋ ਨਹਿ ਨੈਨ ਉਘਾਰੇ। ਜਗ ਮੈ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੌਂ ਬਿਧਿ ਕੌਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ ਪਾਉਂ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੪੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਉਰ ਲੋਭ ਲਗੇ ਨਿਜ ਧਾਮ ਤਜੇ ਦਿਸ ਪੱਛਮ ਕੇ ਮਰ ਮਾਂਹਿ ਪਧਾਰੇ। ਜਗ ਪੁਨ ਹੁਲਾਸ ਸੁ ਪਾਇ ਉਠੇ ਨਹਿ ਦਿੱਲ ਧੁਨੀ ਪ ਮਾਂਹਿ ਪਧਾਰੇ। ਧਨ ਦੇਵਨ ਕੋ ਮੁਖ ਮੂੰਦ ਲਏ ਅਰੁ ਲੇਵਨ ਕੋ ਸਭ ਦਾਂ

ਨਿਕਾਰੇ। ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੌਂ ਬਿਧਿ ਕੌਨ ਸੁਧਾ ਮੁਖ ਪਾਉਂ
ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੪੭ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਮਧਮ ਉਤਮ ਫਲ ਜਿਤੇ ਪਾਵੈਂ ਜਗਤ ਮਝਾਰ ॥
ਕਰਮ ਬਿਰਖ ਪਾਲੇ ਲਹੇ ਬਿਨਾ ਕਰਮ ਨਹਿ ਧਾਰ ॥ ੪੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਿਨ ਬਾਲਕ ਭਾਵ ਸੁ ਖੇਲ ਮਤੇ ਨਹਿ ਬਿਦ੍ਯਾ ਲਈ
ਜਗ ਮੈਂ ਰਸ ਭੀਨੀ। ਜੋਬਨ ਮੈਂ ਰਜ ਭੋਗ ਕਰੇ ਨ ਦਲੀ ਅਰਿ ਕੀ ਧੁਜਨੀ
ਰਣ ਪੀਨੀ। ਨਹਿ ਆਤਮ ਰਾਮਹਿ ਗ੍ਯਾਨ ਲਿਯੋ ਤਪ ਤੀਰਥ ਨਾਂ ਤਪਸਾ
ਬਹੁ ਕੀਨੀ। ਫਲ ਪੁੰਜ ਅਧਾਰ ਸੁ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਭਈ ਤਿਨਕੀ ਪੁੰਜ
ਅਧਾਰ ਸੁ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਭਈ ਤਿਨਕੀ ਪੁੰਜ ਬਿਹੀਨੀ ॥ ੪੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੋਬਨ ਊਪਰ ਜਾਰਠਤਾ ਅਰ ਜੀਵਨ ਕੋ ਰਿਪ ਕਾਲ
ਬਨਾਏ। ਸੂਖਨ ਊਪਰ ਦੁਖ ਰਚੇ ਕਰ ਸੰਪਦ ਆਪਦ ਫੇਰ ਦਿਖਾਏ।
ਮੂਢਨ ਕੋ ਧਨ ਧਾਮ ਦਯੋ ਪੁਨ ਕੋਵਿਦ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਖ ਮੰਗਾਏ। ਯਾ ਬਿਧਿ
ਮੈਂ ਬਿਧਿ ਭੂਲ ਸਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਂਹਿ ਕਰੀ ਕਛੁ ਆਏ ਸਹਾਏ ॥ ੫੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਨ ਕੋ ਬਲ ਨੇ ਅਬ ਪੀਠ ਦਈ ਅਰੁ ਹਾਰ ਪਰੇ ਦ੍ਰਿਗ ਬਾਲ ਸੰਗਾਤੀ। ਤਜ ਕੇ ਇਹ ਲੋਕ ਬਿਖੇ ਹਮ ਕੋ ਚਲ ਆਪ ਗਏ ਸੁਰ ਲੋਕ ਸਜ਼ਾਤੀ। ਜਗ ਮੀਤ ਸਖਾ ਮੁਖ ਫੇਰ ਗਏ ਅਬ ਸੇਵਕ ਹਾਂ ਨ ਪੁਛੇਂ ਮਮ ਬਾਤੀ। ਮਮ ਆਹਿ ਪਲਾਂਗਾਮ ਹੇ ਤ੍ਰਿਸਨੇ ਇਕ ਤੂੰ ਮਮ ਸੰਗ ਰਹੀ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥ ੫੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਦ੍ਰਿਗ ਜੋਤ ਘਟੀ ਕਟ ਹੈ ਲਟਕੀ ਪਲਟੀ ਸਭ ਦੇਹ ਨ ਰਾਮ ਸੰਭਾਰੇ। ਕਰ ਮੈ ਲਟੁਕੀ ਨ ਉਠੀ ਕਰ ਤੇ ਧਰ ਮਾਂਹਿ ਲਟੀ ਸੁ ਮਹਾਂ ਅਬ ਹਾਰੇ। ਜਬ ਬਾਲਕ ਥੇ ਤਬ ਖੇਲ ਮਤੇ ਤਰੁਨਾਪਨ ਮੈ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਗਾਰੇ। ਅਬ ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੌਂ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੌਂ ਜਲ ਭੂਧਰ ਤਾਰੇ ॥ ੫੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਬ ਜੋਬਨ ਥਾ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਅਬ ਜ਼ਾਠਰ ਮਾਂਹਿ ਭਏ ਸਭ ਖਾਰੇ।ਨਹਿ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰ ਕਛੂ ਤੁਮਰੋਪਰ ਲੈ ਲਕੁਟੀ ਬਹੁ ਮੋਹਿਦੁਆਰੇ। ਇਮਭਾਖਤ ਹੈ ਕਰੁਨਾਨਿਧਿ ਰਾਮ ਪਰੋਂ ਤੁ ਕਹੇ ਯਹਿ ਪਾਦ ਪਸਾਰੇ। ਅਬ

ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੌਂ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੋ ਜਲ ਭੂਧਰ ਤਾਰੇ ॥ ਪ੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਅਬ ਜਾਠਰ ਮੈ ਤਨ ਖੀਨ ਭਏ ਅਬ ਦੂਰ ਭਏ ਮੁਖ ਦਾਂਤ ਹਮਾਰੇ। ਜਨ ਮੋਹ ਕੋ ਭੋਜਨ ਸੋਇ ਧਰੇ ਘਰ ਭੀਤਰ ਜੋ ਕਛ ਪਾਵਕ ਜਾਰੇ। ਮੁਖ ਤੇ ਕਛੁ ਭਾਖਤ ਹੌਂ ਜਬ ਹੀਂ ਤੁ ਕਹੇ ਨਹਿ ਤੇ ਹਿਤ ਪੂਪ ਸਵਾਰੇ। ਅਬ ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੌਂ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੌਂ ਜਲ ਭੂਧਰ ਤਾਰੇ ॥ ਪ੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਹਿੰ ਦਾਨ ਦੀਏ ਦਿਜ ਮੰਡਲ ਕੋ ਅਰੁ ਦਿੱਬ ਧੁਨੀ ਤਨ ਨਾਹਿ ਪਖਾਰੇ। ਨਾਹਿੰ ਮਾਤ ਸੁ ਤਾਤ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰੀ ਨਹਿੰ ਦੇਵਨ ਕੇ ਕੁਲ ਪੂਜ ਸਵਾਰੇ। ਲਰਕਾਪਨ ਸ੍ਰੈਤਰੁਣਾ ਪਨ ਮੈ ਜਠਰਾਪਨ ਮੈ ਨਹਿੰ ਰਾਮ ਚਿਤਾਰੇ। ਅਬ ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੌਂ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੌਂ ਜਲ ਭੂਧਰ ਤਾਰੇ ॥ ਪਪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਹਿੰ ਸੇਵ ਕਰੀ ਸਿਵ ਕੀ ਹਮਹੂ ਅਰੁ ਨਾਹਿ ਗਜਾਨਨ ਪਾਸ ਹਮਾਰੇ। ਨਹਿੰ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮੈ ਅਰੁ ਪਾਪ ਕਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹਿ

ਕਰਾਰੇ। ਨਹਿ ਹੈ ਤਰਬੋ ਯਹਿ ਸੰਕ ਮਿਟੀ ਹਰਿ ਨਾਥ ਬਲੀ ਜੁ ਅਜਾਮਲ
ਤਾਰੇ। ਅਬ ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੌਂ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੌਂ ਜਲ ਭੂਧਰ
ਤਾਰੇ ॥ ੫੬ ॥ ੜੇ

ਦੋਹਰਾ—ਰੇ ਮਨ ਪਾਲਨ ਸੀਲ ਕਿਉਂ ਅਪਦ ਅਨਾਪਦ ਮਾਹਿੰ ॥
ਸਦਾ ਕਰੋ ਸੁਖ ਕੋ ਲਹੋ ਤਨ ਲੌ ਙਾਰੋ ਨਾਹਿੰ ॥ ੫੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮਾਂਹਿ ਸੁਸੀਲ ਫਲੇ ਪੁਨ ਸੀਲ ਪੂਲੋ
ਬਿਖੇ ਫਲ ਜਾਏ । ਜਗ ਸੀਲ ਕੁ ਪਾਲਨ ਉਤਮ ਹੈ ਤਨ ਆਪਦ
ਨਹਿੰ ਸੀਲ ਗਵਾਏ। ਤਨ ਧਾਰ ਰਹੇ ਜਗ ਭੀਤਰ ਜੋ ਮਨਕੌਨ ਅਹੇ ਨਹਿ
ਦੁਖ ਪਾਏ। ਨ੍ਰਿਪ ਪਾਂਡਵ ਸੇ ਬਨ ਮਾਹਿੰ ਬਸੇ ਜਿਨਕੇ ਹਰਿ ਹੋਵਤ ਨੀ
ਸਹਾਏ ॥ ੫੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਿਹ ਨਾਮ ਉਚਾਰਤ ਦੂਖ ਮਿਟੇ ਵਹਿ ਰਾਮ ਗਏ ਪਦ
ਬਨ ਮਾਂਹੀਂ। ਮਥੁਰਾ ਤਜ ਕਾਨ੍ਹ ਬਨੀ ਅਪਦਾ ਮੁਚਕੰਦ ਹਰੀ ਤਿਨ
ਗਿਰਿ ਮਾਂਹੀਂ। ਬਲਬੀਰ ਪਿਤਾ ਰਘੁਬੀਰ ਪਿਤਾ ਦੁਖ ਲੋਗ ਸਮਾਨ ਲ

ਭਾਵ ਮਾਂਹੀਂ । ਕਹੁ ਰੇ ਮਨ ਕੋਨ ਸੁਖੀ ਜਗ ਮੈ ਤਨ ਧਾਰ ਕਿ ਜੋ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ਨਾਹੀਂ ॥ ੫੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਾਤਕੀ ਆਇਸ ਮਾਨ ਚਲੇ ਜਿਨ ਕੇ ਪਦ ਪੰਕਜ ਪੂਜਤ ਲੋਈ । ਰਾਜ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ ਛਿਨ ਮੈ ਬਨ ਕੋ ਨਿਕਸੇ ਜਨਨੀ ਬਹੁ ਰੋਈ । ਤੌ ਨ ਫਿਰੇ ਪੁਨਕੋ ਹਰਿਜੂ ਜਬਭ੍ਰਾਤ ਗਹੇ ਕਰ ਮੈ ਪਦ ਦੋਈ । ਧਰਮ ਬਰਾਬਰ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸੂਚਕ ਰਾਮ ਸਨਾਤਨ ਜੋਈ ॥ ੬੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਧਰ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਸੁ ਭਾਰਥ ਖੰਡਹਿ ਕਾ ਹਿਤ ਭੋਗਨ ਮੈ ਲਲਚਾਂਹੀ । ਜਗ ਦੂਰ ਤਜੋ ਗਜ ਬਾਜ ਰਥਾਦਿਕ ਮਾਹਿ ਵਿਭੂਤਿ ਕਛੂ ਸੁਖ ਨਾਹੀ । ਇਹ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਸੁ ਸੰਗ ਚਲੈ ਇਕ ਧਰਮ ਕੁ ਸੰਚ ਧਰੋ ਉਰਮਾਂਹੀ ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬ੍ਰਿਭੂਤ ਤਜੀ ਛਿਤ ਮਾਂਹੀ ॥੬੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਰਘੁ ਭੂਪ ਦਿਲੀਪ ਤੈਜੀ ਛਿਤ ਮੈ ਅਰੁ ਜਾਇ ਬਸੇ ਸੁ ਤਪੋ ਬਨ ਮਾਹੀਂ । ਅਜ ਨਾਭ ਕੁ ਨੰਦਨ ਤਿਆਗ ਬਿਭੂਤਿ ਗਜੋ ਬਨ ਕੋ ਸੁਰ ਕੇ ਪੁਰ ਮਾਹੀਂ । ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਰਾਜ ਕੁ ਤਜਾਗ ਦਯੋ ਪੁਰ ਮੰਡਲ ਤਿਆਗਨ

ਮੈ ਸੂਮ ਨਾਹੀਂ । ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ
ਛਿਤ ਮਾਹੀਂ ॥ ੬੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਨਤਾ ਸੁਤ ਰਾਜ ਬਿਭੂਤਨ ਮੈ ਨਿਜ ਦੇਸਨ ਮੈ ਸੁ
ਵੇਸਨ ਮਾਹੀਂ ॥ ਗਜਦੰਤ ਪਲੰਘ ਸੁ ਮੰਦਰ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਔਰ ਪਟੰਬਰ
ਮਾਹੀਂ । ਸੁਖ ਜੋ ਪਿਖੀਯੇ ਥਿਰ ਨਾਹਿ ਰਹੇ ਇਹ ਹੇਰਤ ਜੋ ਬੁਧ ਯਾ ਜਗ
ਮਾਹੀਂ । ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ ਛਿ
ਮਾਹੀਂ ॥ ੬੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕੰਜ ਪ੍ਰਭਾ ਦ੍ਰਿਗ ਚੰਦ ਮੁਖੀ ਗਜ ਗਾਮਨਿ ਨਾਰਿ ਤ
ਘਰ ਮਾਹੀਂ । ਭੌਨ ਰੰਗੀਨ ਸਮੇਤ ਤਜੇ ਸਭ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਹੁਤੇ ਘਰ ਮਾਹੀਂ
ਧੰਨ ਵਹੀ ਭਵ ਭੀਤਰ ਜੋ ਤਨ ਧਾਰ ਮਹਾਂ ਤਪਸਾ ਨਿਰਬਾਹੀਂ । ਅਬ ਔਰ
ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ ਛਿਤ ਮਾਹੀਂ ॥ ੬੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੋ ਚਤੁਰਾਨਨ ਕੇ ਸੁਤ ਚਾਰ ਗਹੀ ਨ ਬਿਭੂਤਿ ਰਮੇ ਹ
ਮਾਹੀ । ਯੱਦਪਿ ਹੈ ਹਰਿ ਪੂਰੈਨੇ ਤੇ ਅਲੋਂ ਰਤਿ ਹੈ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਮਾਹੀਂ । ਸੋ

ਸਮੀਪ ਸੁਨੇ ਹਰਿਕੋ ਜਸਸੰਭੁ ਸਮੇਤਸਦਾ ਚਲ ਜਾਂਹੀ। ਹੋਵਤਹੈ ਗੁਣ ਉੱਤਮ ਨਾਸ ਕੁਸੰਗਤ ਤੇ ਸਨਕਾਦਿ ਡਰਾਂਹੀ॥ ੬੫ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਆਨ ਜੀਵ ਕੀ ਕਜ਼ਾ ਕਥਾ ਜੋ ਸਨਕਾਦਿ ਡਰਾਂਹਿ।
ਗੁਣ ਉੱਤਮ ਕੋ ਪਾਲੀਏ ਸਾਵਧਾਨ ਮਨ ਮਾਂਹਿ॥ ੬੬ ॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਉਤਮ ਆਗ ਬਿਖੇ ਜਰਨੋ ਜਿਮ ਜਾਇ ਮਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹਿ ਪਤੰਗਾ। ਉਤਮ ਯਾ ਤਨ ਫੋੜ ਮਰੇ ਗਿਰ ਕੇ ਭਵ ਮੈ ਨਰ ਸੈਲ ਉਤੰਗਾ। ਉਤਮ ਹੈ ਭਵ ਮਾਂਹਿ ਮਰੇ ਕਰ ਡਾਰ ਮੁਖਾਂਤਰ ਭੀਮ ਭੁਜੰਗਾ। ਜੀਵਤ ਨਾਹਿ ਕਰੇ ਕਬ ਹੀ ਗੁਣ ਉਤਮ ਕੋ ਬਨ ਕੇ ਨਰ ਭੰਗਾ॥ ੬੭ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਗੁਣ ਮਾਰਗ ਸੂਧੇ ਚਲੋ ਖਲਨਿੰਦਾ ਡਰਡਾਰ ॥
ਬਿਧਿ ਖਲ ਕਛੁ ਐਸੇ ਰਚੇ ਗੁਣ ਕੋ ਦੋਖ ਉਚਾਰ॥ ੬੮ ॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਸੇਵ ਕਰੋਂ ਤੁ ਕਹੇਂ ਕੁਛ ਚਾਹਤ ਨਾਹਿ ਕਰੋ ਤੁ ਕਹੈ ਢਿਠਤਾਈ। ਜੇ ਪਦ ਬੰਦਨ ਜਾਇ ਕਰੋਂ ਤੁ ਕਹੇਂ ਹਮਤੇ ਉਰ ਮਾਂਹਿ ਡਰਾਈ। ਨਾਂਹਿ ਕਰੋਂ ਤੁ ਕਹੈਂ ਯਹਿ ਮੂਰਖ ਬ੍ਰਿਧਿ ਅਬ੍ਰਿਧਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ

ਕਾਈ। ਜਾਨਤ ਹੈ ਜਨਕਾਤਮਜਾਪਤਿ ਔਰ ਕਹੋਂ ਅਬ ਕਾਹਿ ਸੁਨਾਈ ॥ ੬੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਲਾਜ ਜਹਾਜ ਕਹੈ ਜਿੜਤਾ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰਨ ਤੇ ਖਲ ਦੰਭ ਉਚਾਰੇ। ਰਣ ਸੂਰ ਕੋ ਕ੍ਰੂਰ ਕਹੇ ਜਗ ਮੈ ਰਿਜੁ ਭਾਵਹਿ ਬੁਧਿ ਬਹੀਨ ਪੁਕਾਰੇ। ਮਧੁ ਬੈਨਨ ਦੀਨੈਨ ਕੇ ਨਰ ਜੋ ਸੁ ਬਖਾਨ ਕਰੈ ਸੁਵਚਾਲ ਬਿਚਾਰੇ। ਗੁਣ ਕੌਨ ਅਹੇ ਗੁਣ ਵਾਨਨ ਕੇ ਖਲ ਦੋਖਨ ਤੇ ਜੋਇ ਨਾਹਿ ਲਤਾਰੇ ॥ ੭੦ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਜਗ ਰਚਨਾ ਅਦਭੁਤ ਰਚੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਾਇਕ ਆਹਿ ॥
ਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਹਿ ਬਿਖ... ਨਿਰਨੋ ਹੋਵਤ ਨਾਹਿ ॥ ੭੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕਹਿ ਬੀਨਨ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗਨ ਕੀ ਧੁਨਿ ਗਾਵਤ ਹੈਂ ਮਨਮੋਦ ਬਡਾਈ। ਕਹਿ ਰੋਵਤ ਹੈਂ ਨਰ ਨਾਰਿ ਮਹਾਂ ਧਰ ਲੋਟਤ ਹੈ ਉਰ ਮੈ ਦੁਖ ਪਾਈ। ਕਹਿ ਚੰਦਨ ਨੀਰ ਗੁਲਾਬ ਘਸੈ ਸੁ ਸੰਧੂਰਹਿ ਕੀ ਸਿਰ ਮਾਂਗ ਬਣਾਈ। ਕਹਿ ਹਾਥਨ ਸੇ ਝੋ ਉਪਾਰ ਸਿਰੋਰੁਹਿ ਮਾਂਗ ਜਹਾ ਤਹਿ ਭੂਮਿ

ਰੁਲਾਈ ॥ ੭੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕਹਿ ਕੋਵਿਦ ਬੈਠ ਬਿਚਾਰ ਕਰੈਂ ਕਹਿ ਮੂੜ ਭਯਾਨਕ ਰਾਰ ਮਚਾਈ। ਕਹਿੰ ਰੋਗ ਮਹਾਂ ਤਨ ਪਾਕ ਬਹੇ ਕਹਿੰ ਸੌਰਭ ਸੁੰਦਰ ਦੇਤ ਦਿਖਾਈ। ਬਿਖ ਮੇਲ ਸੁਧਾਰਸ ਸੰਗ ਕਿਧੌ ਬਿਧ ਮਾਇਕ ਨੇ ਯੇਹਿ ਖੇਲ ਰਚਾਈ। ਨਹਿ ਜਾਨ ਪਰੈ ਜਗ ਆਇ ਸੁਧਾਰਸ ਕੈ ਬਿਖਕੀ ਬਿਧ ਬੇਲ ਬਨਾਈ॥ ੭੩ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਹੈ ਜਗ ਦੁਖ ਕੀ ਖਾਨਹੀ ਪੁੰਨ ਕਰੈ ਨਰ ਜੋਇ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਮੈ ਹੇਰਤ ਹੈ ਜਨ ਸੋਇ ॥ ੭੪ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਮਾਨਵ ਦੇਹੀ ਪਾਇਕਰ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਸੁ ਜੋਇ ॥
ਪੁੰਨ ਕਰੈ ਨਹਿ ਜਗਤ ਮੈ ਪਸ਼ੂ ਨ ਤਾ ਸਮ ਕੋਇ॥ ੭੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁ ਵਿਡੂਰਯ ਕੀ ਪਿਠਰੀ ਖਲ ਕੋ ਗਹਿ ਚੰਦਨ ਈਧਨ ਸਾਥ ਪਕਾਵੈ। ਸੁਭ ਹਾਟਕ ਲਾਂਗਲ ਅੱਗ੍ਰ ਧਰੇ ਜੜ ਭੂਮਿ ਖਨੇ ਦ੍ਰਿਮ ਆਕ ਜਮਾਵੈ। ਖਲ ਛੇਦ ਕਪੂਰਨ ਖੰਡ ਕਰੇ ਪੁਨ ਵਾਯਸਕੇ ਕੁਲ ਪੂਜ ਜਿਵਾਵੈ।

ਤਿਮਹੀ ਯਹਿ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਲਹੇ ਨਿਰਬੁਧਿ ਕਹਾਂ ਨਰ ਪੁੰਨ ਕਮਾਵੈ ॥ ੭੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਊਖਰ ਦੇਸ ਕੁ ਨੀਰ ਪਿਵੇ ਪੁਨ ਮੂੜ ਸੁਧਾਰਸ ਸੋਂ ਪਗ ਧੋਵੈ । ਕੋਦਹਿ ਕਾਗ ਉਡਾਵਨਕੇ ਹਿਤ ਡਾਰ ਮਹਾਂ ਮਨਿਮੂੜ ਵਿਗੋਵੈ । ਕਾਟਕੇ ਚੰਦਨ ਕੇ ਬਿਰਵਾ ਦ੍ਰਿੜ ਬਾੜ ਬੰਬੂਲ ਕਰੇ ਜੜ ਸੋਵੈ । ਮੂਰਖ ਯਾ ਤਨ ਪਾਲਨ ਕੇ ਹਿਤ ਧਰਮ ਤਥਾ ਜਗ ਭੀਤਰ ਖੋਵੈ ॥ ੭੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਵਿਪਨੇਸੁ ਰਨੈ ਭਵ ਸਤ੍ਰ ਜਿਨੇ ਜਲ ਔ ਪੁਨ ਮੰਦਰ ਆਗ ਲਗਾਏ ॥ ਬਡ ਸਾਗਰ ਭੂਧਰ ਕੇ ਸਿਖ ਰੇ ਸੁ ਭਯਾਨਕ ਸਿੰਘ ਕੈ ਸਾਮੁਹਿ ਆਏ ॥ ਪਦ ਭੂਲ ਭੁਜੰਗਮ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਜਨਨੀ ਜਠਰੰਤਰ ਆਇ ਸਮਾਏ ॥ ਨਰ ਔਰ ਨ ਰੱਖਕ ਹੋਇ ਜਹਾਂ ਤਹ ਰੱਖਕ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨ ਕਮਾਏ ॥ ੭੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਆਪਦ ਧੈਰਯ ਕੋ ਪਕਰੇ ਅਰ ਸੰਪਦ ਮੈ ਸੁਖਿਮਾ ਉਰ ਮਾਹੀ ॥ ਪੁੰਨ ਨਿਸੰਗ ਕਰੇ ਨ ਡਰੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪਨ ਤੇ ਸੁ ਡਰੈ ਉਰ ਮਾਹੀ ॥ ਸੰਘਰ ਮਾਹਿ ਕਰੈ ਭੁਜ ਕੋ ਬਲ ਪ੍ਰਾਣ ਤਜੈ ਰੁਚਿ ਹੈ ਜਸ ਮਾਹੀ ॥ ਮਾਨਵ ਮਾਹਿੰ ਮਹਾਤਮ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਧੰਨ ਵਹੀ ਜਿ ਧਰੇ ਜਗ ਮਾਹੀ ॥ ੭੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਯਸ ਸੌਂ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸੁ ਭਨੇ ਮੁਖ ਮਾਹੀਂ ॥ ਹਾਥਨ ਤੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰੇ ਪੁਨ ਸੀਸ ਧਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਪਦੇ ਮਾਹੀਂ॥ ਦੇਹ ਸਨੇਹ ਨ ਭੂਲ ਕਰੇ ਅਰੁ ਸਾਧ ਸਨੇਹ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਹੀਂ ॥ ਮਾਨਵ ਮਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਧੰਨ ਵਹੀ ਜਿ ਧਰੈ ਜਗ ਮਾਹੀਂ ॥ ੯੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੇਜ ਧਰੇ ਧਰਣੀ ਸਿਰ ਮੇਂ ਅਰ ਸੂਰ ਫਿਰੇ ਸੁ ਸਦਾ ਨਭ ਮਾਹੀਂ ॥ ਧਾਰ ਗਦਾ ਅਬਲੌ ਹਰਿ ਜੀ ਬਲ ਦ੍ਵਾਰ ਰਹੇ ਸੁ ਪਤਾਲ ਕਿ ਮਾਹੀਂ ॥ ਘੋਰ ਹਲਾਹਲ ਲੋਕ ਜਰੇ ਦਿਢ ਸ਼ੰਕਰ ਨੀਰ ਧਰੇ ਗਰਮਾਹੀਂ ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਸਮਾਨ ਧਰੇ ਬ੍ਰਤ ਕੋ ਦੁਖ ਭੂਰ ਭਏ ਬ੍ਰਤ ਡਾਰਤ ਨਾਹੀਂ ॥ ੯੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਿਨ ਨਾਉਂ ਗਏ ਯਮ ਕੇ ਪੁਰ ਕੋ ਜਗ ਭੋਗਨ ਕੀਜਿਨ ਗੈਲ ਲਈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਪੁਨ ਪੰਥ ਚਲੇ ਨਰੁ ਜੇ ਉਰ ਭੋਗਨ ਕੋ ਚਢ ਪੀਠ ਦਈ। ਤਿਨ ਕੇ ਯਸ ਸੇ ਸਭ ਭੂਮਿ ਭਰੀ ਅਬ ਲੌ ਤਿਹ ਨਾਮ ਕਥਾ ਸੁਨਈ। ਮਨ ਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਅਬ ਪੰਥ ਚਲੋ ਜਗ ਪਾਛਲ ਆਵ ਗਈ ਸੁ ਗਈ॥੯੨॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਰਿਖਿ ਨਾਰਿ ਤਰੀ ਕਪਿ ਰੀਛ ਤਰੇ ਸੁ ਲੰਗੂਰ ਤਰੇ ਜਿਹ

ਨਾਮ ਉਚਾਰੇ ॥ ਬਨ ਭੀਲ ਸੁਤਾ ਜਿਹਿ ਨਾਮ ਤਰੀ ਸੁ ਜਟਾਯੁ ਵਿਹੰਗਮ ਜਾਹਿ ਸੁ ਪਾਰੇ। ਅਬ ਚੈਤਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਜੜ ਭੂਧਰ ਨਾਮ ਤਰੇ ਨਿਧਿ ਖਾਰੇ ॥ ਅਬ ਔਸਰ ਰਾਮ ਭਜੋ ਮਨਰੇ ਦੁਖ ਮੇਟ ਤਰੋਂ ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰੇ ॥ ੯੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਭਵਹਾਰਿਕ ਕੇ ਚਿਤਨੇਮ ਕਹੈ ਧਮਹੀ ਭਵਹਾਰਿਕ ਔਰ ਬਖਾਨੇ ॥ ਇਕ ਤਿਆਗ ਕਹੇਂ ਇਕ ਦਾਨ ਕਹੇਂ ਇਕ ਯੋਗ ਸੁ ਸਾਧਨ ਕੈ ਉਰ ਠਾਂਨੇ । ਜਗ ਏਕ ਕਹੇਂ ਤਪਸਾ ਵਰ ਸਾਧਨ ਤੀਰਥ ਵਾਸ ਸੁ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਨੇ। ਭਵ ਹਾਰਕ ਬ੍ਰਤ ਸੁ ਏਕ ਭਨੇ ਹਮ ਤੋ ਇਕ ਰਾਮਹਿ ਨਾਮ ਪਛਾਨੇ ॥ ੯੪ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਬਾਨਰ ਸੈਲ ਸੁ ਤਾਰਿਓ ਰਘੁਵਰ ਸਾਗਰ ਧਾਰ ॥
ਤਜੋਂ ਹਮਕੋ ਨਹਿੰ ਤਾਰ ਹੋ ਮਨ ਮੈ ਕੌਨ ਵਿਚਾਰ ॥ ੯੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੈਲ ਕਪੀਸਰ ਪਾਰ ਪਰੇ ਇਹੁ ਭਾਂਤ ਸੁਨਜੋ ਹਰ ਜੀ ਬਲ ਤੋਰਾ। ਹੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਬਾਨਰਸੋਂ ਅਰ ਸੈਲ ਸਮਾਨ ਸੁ ਚੀਤ ਕਠੋਰਾ ॥

ਨਾਹਿ ਕਰੀ ਤਪਸਾ ਤੁਮਰੇ ਬਲ ਔਸਰ ਬੈਨ ਸੁਨੋਂ ਪ੍ਰਭ ਮੋਰਾ ॥ ਨਾਥ ਭਲੇ ਬਲਵਾਨ ਹੁਤੇ ਮਮ ਦਾਸ ਕੀ ਬੇਰ ਭਯੋ ਬਲ ਥੋਰਾ ॥ ੯੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗਹਿ ਤੰਦੁਲ ਬਾਮਨਕੇ ਕਰ ਮੈ ਤਵ ਆਪਦ ਤਾਹਿ ਕੀ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੀ । ਗਜ ਕੰਜ ਦਏ ਤਬ ਗ੍ਰਾਹਿ ਕਟੇ ਫਲ ਖਾਇ ਕੀ ਭੀਲ ਸੁਤਾ ਸੁ ਉਧਾਰੀ । ਗਲ ਫੂਲਨ ਮਾਲ ਗਹੀ ਕੁਬਜਾਂ ਤਬ ਕੂਬਰ ਕੀ ਕਟ ਨਾਥ ਸਵਾਰੀ ॥ ਬਿਨ ਮੋਲ ਨ ਕਾਮ ਕਰੋ ਹਰਿਜੀ ਜਗ ਲੋਗਨ ਕੀ ਗਤ ਤੈਂ ਉਰਿਧਾਰੀ ॥ ੯੭ ॥

ਸਵੈਯਾ--ਜਗ ਆਹਿ ਅਨਾਦਿ ਸਮੇਕ ਸੁਨੋ ਹਮ ਦੂਖ ਸਹੇ ਤਿਹਿ ਮਾਹਿੰ ਕਰਾਰੇ । ਵਹਿ ਕੇਤਕ ਬੇ ਨਹਿ ਜਾਨ ਪਰੇ ਅਬ ਔਰਨ ਕੋ ਡਰ ਪਾਹਿੰ ਹਮਾਰੇ । ਜਗ ਦੂਖ ਹਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਲੀ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਮਹਾਤਮ ਬੇਦ ਉਚਾਰੇ। ਜਗ ਕੇ ਸਭ ਦੂਖਨ ਮੋਹਿ ਹਰੋ ਮੁਹਿ ਹਾਨਿ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਲਾਜ ਤੁਮਾਰੇ ॥੯੮॥

ਮਦਰਾਛੰਦ ॥ ਜਾਤਿ ਬਿਹੀਨ ਸੁ ਭੀਲਤਰੇ ਅਰੁ ਸੀਲ ਬਿਹੀਨ ਤਰੀ ਗਨਕਾ । ਰੂਪ ਬਿਹੀਨ ਤਰੀ ਕੁਬਜਾਂ ਹਰਿਣਾਛਲ ਰੂਪ ਤਰੇ ਬਨਕਾ ।

ਪਾਪਿ ਅਜਾਮਲ ਪਾਰ ਪਰੇ ਰਘੁਨਾਯਕ ਬੈਨ ਸੁਨੋ ਜਨਕਾ । ਵੈ ਗੁਣ ਨੇਮ ਤਜੇ ਹਮ ਨਾਥ ਕਿ ਆਪ ਤਿਆਗ ਕਰਯੋ ਪ੍ਰਨ ਕਾ ॥ ੮੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੁਣ ਥੋੜਹਿ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਰੀਝ ਰਹੋ ਵਹਿ ਭੂਲ ਗਈ ਅਬ ਬਾਨ ਤੁਮਾਰੀ । ਫਲ ਫੂਲਨ ਤੇ ਬਨ ਭੀਲ ਸੁਤਾ ਮਥੁਰਾ ਪੁਰ ਮੈ ਹਰਿ ਕੂਬਰਿ ਤਾਰੀ । ਗਨਕਾ ਗਜਰਾਜ ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਤਬ ਦਯਾਲ ਹੁਤੇ ਸੁਮੁਕੰਦ ਮੁਰਾਰੀ । ਅਬ ਕੈ ਕਰਣਾ ਹਰਿ ਪੀਠ ਦਈ ਅਰ ਕੈ ਫਰਯੋ ਕਰਿ ਕਾਗਦ ਕਾਰੀ॥੯੦॥

ਦੋਹਰਾ--ਕਾਗਦ ਲੇਖਾ ਜੋ ਕਰੋ ਕਹਾਂ ਪੁਜਾਵੋ ਨਾਥ ॥
ਔਗਨ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ੀਏ ਮਾਥੇ ਧਰੀਏ ਹਾਥ ॥ ੯੧ ॥

ਸੈਯਾ ॥ ਅਭਿ ਬੰਦਨ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਦਨ ਕੋ ਜਗ ਮਾਹਿ ਪਿਖੇ ਸੁ ਉਦਾਰ ਉਦਾਰੀ ॥ ਸਸਿ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਬਹੁ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਹੁਤੀ ਪਿਖ ਆਨਨ ਤੇ ਸੁ ਲਗੈ ਅਬ ਖਾਰੀ ॥ ਦ੍ਰਿਗ ਕੰਜਨ ਤੇ ਸੁ ਉਦਾਰ ਖਿਰੇ ਲਟਕੀ ਅਲਕੈਂ ਸੁਤਿ ਉਪ੍ਰਕਾਰੀ । ਸੁਭ ਕੁੰਡਲ ਛਾਇ ਕਪੋਲ ਰਹੇ ਕਰ ਮਾਂਹਿ ਲੁਟੇ ਉਰਹਾਰ ਅਪਾਰੀ॥ ੯੨ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਖਿਮਾ ਉਲਾਹਨੈ ਕੋ ਕਰੋ ਤੁਮ ਨਿਰਪੇਖ ਉਦਾਰ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪੇਖ ਹਰਿ ਰੀਝਹੋਂ ਭਗਵਨ ਭਗਤਿ ਉਧਾਰ ॥ ੯੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਭ ਮੈ ਸੁਰ ਲੋਕ ਰਚੇ ਹਰਿ ਜੀ ਅਰ ਭੂਮਿ ਬਿਖੈ ਨਿਧ ਖੀਰ ਬਨਾਏ। ਮਨਿ ਹੀਰਨ ਕੇ ਗਿਰ ਕੂਟ ਰਚੇ ਫਲ ਫੂਲਨ ਕੇ ਬਨ ਕੋਟ ਉਪਾਏ। ਸਭ ਲੋਗਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਪੋਖਤ ਹੋ ਸਭ ਭੂਖ ਮਿਟੇ ਤੁਮ ਮੈ ਮਨ ਲਾਏ। ਬਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਂ ਫਲ ਫੂਲ ਦਏ ਪਦ ਪੰਕਜ ਤੇ ਪਦ ਕੀ ਰਜ ਪਾਏ ॥੯੪॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਵਰ ਕੌਨ ਮੰਗੋ ਤੁਮ ਤੇ ਹਰਿ ਜੀ ਥਿਰ ਨਾਂਹਿ ਰਹੇ ਜਗ ਭੀਤਰ ਕੋਈ। ਨਹਿ ਰਾਜ ਰਹੇ ਗਜ ਬਾਜ ਰਹੇ ਤਨ ਲੋ ਮਿਟ ਜਾਇ ਪਿਖੋਂ ਜਗ ਜੋਈ। ਬਿਨ ਤੇ ਪਦ ਕੰਜ ਲਹੇ ਨ ਕਹੂੰ ਸੁਖ ਜੋ ਨਰ ਦੌਰ ਫਿਰੇ ਤਿਹੁੰ ਲੋਈ। ਪਦ ਮੰਜਲ ਜੋ ਸਨਕਾਦਿ ਭਜੈ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਝੂ ਡ੍ਰਿਜੇ ਮਮ ਸੋਈ ॥ ੯੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕਬਿ ਆਵਹਿਗੇ ਮਮ ਊਪਰ ਤੇ ਦਿਨ ਦੇਹ ਰਟੈ ਮਮ ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ। ਸਭ ਹੀ ਜਗ ਤੇ ਪੁਨ ਸਾਂਤਿ ਲਹੇ ਮੁਖ ਨਾਮ ਸੁਸੀਸ੍ਰ ਗੰਗੋਦਕ

ਧਾਰੇ। ਪੁਨਿ ਬੈਠ ਸਿਲਾ ਤਲ ਮੈ ਹਰਿ ਕੀ ਪਦਵੀ ਦ੍ਰਿਗ ਮੇਲ ਕੈ ਨੀ:
ਚਿਤਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਧਯਾਨ ਸਮੇਂ ਤਨ ਮੋਹਿ ਗਿਰੈ ਜਲ ਮਾਤ ਸਮਾਨ ਸੁ ਗੰਗ
ਸੰਭਾਰੇ ॥ ੯੬ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਬਾਲਕ ਬ੍ਰਿਧ ਜੁਵਾ ਧਨੀ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ॥
ਅਰ ਫੁਨ ਬਰਖ ਪਸਾਚ ਤੇ ਤਜੇ ਸਕਲ ਸੰਸਾਰ ॥ ੯੭।

ਸਵੈਯਾ—ਜਿਨ ਕਾ ਜਗ ਭੀਤਰ ਮਾਨ ਘਟੇ ਸੁ ਨਿਰਾਸ ਰਟੇ ਅ
ਈ ਨਿਜ ਦ੍ਵਾਰੇ। ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਤੇ ਧਨ ਖੀਣ ਭਏ ਪਰਲੋਕ ਗਏ ਨਿਜ ਬੰ
ਪਿਆਰੇ। ਤਨ ਮੰਡਲ ਜੋਬਨ ਪੀਠ ਦਈ ਇਹ ਲੋਕ ਤਜੈ ਪਰਲੋਕ ਸਵਾਂ
ਜਗ ਪਾਵਨ ਭੂਧਰ ਕੁੰਜ ਦਰੀ ਨਰ ਜਾਇ ਵਸੈ ਵਹੁ ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ ॥੯੮

ਸਵੈਯਾ ॥ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਪਿਖ ਪਾਵਨ ਨੀਰ ਸੁ ਪਾਨ ਕਰੇ ਮੁਖ ਗੰ
ਉਚਾਰੇ। ਪੂਰਬ ਓਰ ਕਰੇ ਮੁਖ ਕੋ ਹਰਿ ਪਾਦਹਿ ਨੀਰ ਸਰੀਰ ਪਖਾਰੇ
ਬੈਠ ਸਿਲਾ ਤਲ ਨੈਨ ਮਿਲਾਇ ਸੁਰਾਮ ਰਮਾਂਪਤਿ ਮੈਂ ਉਰਧਾਰੇ। ਨਾਮ ਇ
ਮੁਖ ਸੰਹਿਰਟੇ ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਮੁਕੰਦ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੯੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਾਂ ਜਲ ਕੋ ਬਿਧਿ ਪਾਨੈ ਕਰਯੋ ਪੁਨ ਪਾਵਨ ਬਾਵਨ ਪਾਦ ਪਖਾਰੇ। ਸੰਕਰ ਪਾਵਨ ਹੇਰਉਰੇ ਪੁਨ ਸੀਸ ਨਿਰੰਤਰ ਸੋ ਜਲ ਧਾਰੇ। ਭੂਪ ਭਗੀਰਥ ਕੈ ਤਪਸਾ ਪੁਨ ਜਾਂ ਜਲ ਸੋਂ ਕੁਲ ਭੂਪਤਿ ਤਾਰੇ। ਸੋ ਜਲ ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਪਰਸੋਂ ਸੁ ਪਿਖੋਂ ਉਰ ਮੈਂ ਬਡ ਭਾਗ ਹਮਾਰੇ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਵੈਯਾ—ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਉਰ ਤੇ ਸਭ ਦੂਰ ਕਰੈ ਸੁ ਖਿਮਾਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਕੋ ਉਰਧਾਰੇ। ਕਰੁਣਾ ਜਨ ਦੀਨਨ ਹੇਰ ਸਦਾ ਪੁਨ ਪਾਪਨ ਤੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਵਾਰੇ। ਪਦਵੀ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੀ ਪਕਰੇ ਭਵ ਬੰਧਨ ਮੂਲ ਸੁ ਮੋਹ ਉਖਾਰੇ। ਜਨ ਕੋਵਿਦ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁ ਨੀਤ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰੂਪ ਸਦਾ ਮਨ ਮਾਹਿਚਿਤਾਰੇ।੧੦੧॥

ਸਵੈਯਾ । ਕਿੰਚਤ ਹੈਂ ਅਲਿਕਾਂ ਸ੍ਰਤਿ ਊਪਰ ਕੁੰਡਲ ਹੈਂ ਸੁਭ ਕਾਨਨ ਮਾਂਹੀਂ । ਕੁੰਡਲ ~~ਕੇ ਕਚ ਮੈ ਚਹੂੰ~~ ਮੈ ਲਸਕੈ ਤੜਿਤਾ ਘਨ ਮੇਚਕ ਮਾਂਹੀਂ ॥ ਬੋਲ ਸਮੈ ਛਬ ਪੁੰਜ ਤਰੰਗ ਕਪੋਲਨ ਸਾਗਰ ਤੇ ਨਿਕਸਾਂਹੀਂ ॥ ਨੈਨ ਹਰੇ ਮਦ ਰੰਜਨ ਕੇ ਸਮ ਆਨਨ ਕੇ ਸਸ਼ਿ ਕੋਟਿਕ ਨਾਂਹੀਂ ॥ ੧੦੨ ॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਭ੍ਰਿਕੁਟੀ ਕੁਟਿਲਾ ਸੁਭ ਭਾਲ ਬਿਸਾਲ ਸੁ ਕੁੰਕਮ ਕੀ ਯੁਗ ਰੇਖ ਸੁਹਾਈ। ਯੁਗ ਕਾਂਚਨ ਕੇ ਸਰ ਲੈ ਰਤਿ ਨਾਹਿ ਮਨੋ ਮਨਿ ਕੀ ਸੁ ਕਮਾਨ ਚਢਾਈ। ਕਚਘੁੰਘਰਵੰਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮੀਰ ਫੁਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਛਬਿ ਯੋ ਮਨ ਆਈ। ਸੁ ਮਨੋ ਮੁਖ ਕੰਜ ਅਮੋਦ ਗਹੇ ਭ੍ਰਮ ਰਾਵਲ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਹੈ ਬਿਗਸਾਈ।੧੦੩॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਪਦ ਪਾਵਨ ਕੋਮਲ ਪੰਕਜ ਸੇ ਅਰੁਣਾਂ ਨਖ ਅੰਗੁਲ ਕੇ ਸਿਖ ਮਾਂਹੀ। ਸੁਭ ਅੰਕੁਸ ਔ ਪੁਨ ਬਜ੍ਰ ਧੁਜਾ ਕਿਲ ਕੰਜ[illegible] ਸੋ ਪਦ ਪੰਕਜ ਮਾਂਹੀ। ਸਰਨਾਗਤ ਕੇ ਭਯ ਮੋਚਕ ਹੈਂ ਇਕ ਬੰਦਨ ਤੇ ਭਵ ਫੰਧਨ ਜਾਹੀ। ਧਰ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਸੁ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਭਜੇ ਹਰਿ ਪਾਦ ਤਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀ॥੧੦੪॥

ਸਵੈਯਾ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਪਦ ਪੰਕਜ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈ ਨ ਕਰੈ ਹਰਿ ਵੇਮੁਖ ਲੋਗਨ ਸੰਗਾ। ਨਹਿ ਆਪਨ ਮਾਨ ਸੁ ਭੂਲ ਚਹੇ ਪੁਨ ਔਰਨ ਕੋ ਨ ਕਰੈ ਮਨ ਭੰਗਾ। ਸਭ ਔਰ ਤਜੇ ਜਗ ਰੰਗ ਮਹਾਂ ਸੁ ਰਹੇ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਕੇ ਰਪ ਰੰਗਾ। ਇਕ ਠੌਰ ਅਹਾਰ ਕਰੇ ਨ ਸਦਾ ਸੁਭ ਸੰਤ ਧਰੇ ਬ੍ਰਿਤ ਨੀਰ ਬਿਹੰਗਾ ॥੧੦੫॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਿਧਿ ਏਕ ਅਨੀਤਿ ਕਰੀ ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੈ ਤਨ ਪੇਟ ਲਗਾਏ। ਮੁਖ ਚਾਰਨ ਫੇਰ ਬਿਚਾਰ ਕੀਜੇ ਤ੍ਰਿਨ ਪੱਲਵ ਨਾਹਿ ਅਹਾਰ ਬਨਾਏ। ਅਤਿ ਦੀਨ ਮਲੀਨ ਦੁਖੀ ਨਰ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਘਰ ਭੀਤਰ ਭੀਖ ਮੰਗਾਏ। ਮਨ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਚੇ ਜਗ ਕੋ ਬਿਧਿ ਜਾਨਤ ਹੌਂ ਨਹ ਸੀਖ ਬਨਾਏ॥ ੧੦੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁਭ ਸੰਤ ਕਰੇ ਤਪਸਾ ਤਨਕੈ ਮਨਕੈ ਹਰਿ ਸੇਵਤ ਧਜਾਨ ਲਗਾਏ ॥ ਜਿਨਕੇ ਪਦ ਤੀਰਥ ਤੇ ਅਤਿਪਾਵਨ ਹੇਰਨ ਤੇ ਜਨ ਦੂਖ ਪਲਾਏ। ਬਿਧਿ ਨੀਤਿ ਬਿਚਾਰੁ ਕ੍ਰਿਯੋ ਮਨ ਮੈ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੇ ਤਬ੍ਰ ਪੇਟ ਲਗਾਏ। ਮਿਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਸੁ ਫ੍ਰਿਟੈਂ ਘਰ ਮੈਂ ਪਦ ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਨ ਪਾਪ ਛੁਟਾਏ॥੧੦੭॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਮਾਨ ਅਮਾਨ ਨਹੀ ਜਿਨ ਕੋ ਸੁ ਨਹੀ ਧਨ ਨੀਰ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਰ ਭਾਰੀ। ਜੀਵਨ ਆਸ ਨਹੀਂ ਉਰ ਮੈ ਪੁਨ ਕਾਲਹ ਕੀ ਮਨ ਚਿੰਤ ਬਿਸਾਰੀ। ਹੈ ਉਰਮਾਂਹ ਖਿਮਾ ਪਰਿ ਪੂਰਨ ਤੂਰਨ ਗਜਾਨ ਕਲਾ ਉਰ ਧਾਰੀ। ਸੰਤ ਇਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪਿਖੀਏ ਨਵ ਮੰਡਲ ਮੈ ਜਨ ਕੋ ਸੁਖ ਕਾਰੀ॥ ੧੦੮॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਸੂਰਜ ਆਤਪ ਦੂਖ ਮਿਟੇ ਫਲ ਸੂਖ ਸੁ ਨਿੰਮਿਤ
ਜਗ ਮਾਹੀ। ਪਿਕ ਵਾਕ ਰਟੇ ਸੁਭ ਬੈਨ ਜਹਾਂ ਨਿਜ ਬੋ[illegible] ਸੁ ਸੌਰਭ
ਜਗ ਮਾਹੀ। ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਪੱਲਵ ਛਾਜਤ ਹੈ ਜਲ ਸਾਂਤਿ ਭਰੇ ਅਲ ਬਾਲ
ਮਾਹੀ। ਚਲ ਰੇ ਮਨ ਢੀਲ ਕਰੋ ਨ ਅਬੈ ਸੁਭ ਸੰਤ ਰਸਾਲਨ ਕੇ ਬ
ਮਾਹੀ ॥ ੧੦੯ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਵਿਦਯਾ ਧਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਿੰਮਿਤ ਪੁਰਖ ਉਦਾਰ।
ਕੀਰਤਿ ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਘਨੀ ਬਹੁਰੋ ਸੂਖ ਅਪਾਰ ॥ ੧੧੦

ਸਵੈਯਾ ॥ ਫਲ ਭੂਰ ਭਏ ਤਰ ਭੂਮ ਲਟੇ ਅਰਥੀ ਨਹਿ ਲੇਵਨ
ਦੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਨਵ ਨੂਤਨ ਨੀਰ ਭਰੇ [illegible]ਦਰਾ ਲਟ ਭੂਮ ਵਿਖੈ ਜਲ ਧਾ
ਬਹਾਵੈ। ਨਰ ਉਤਮ ਸੰਪਤਿ ਪਾਇ ਭਲੇ ਤਜ ਊਰਧਤਾ ਉਪਕਾਰ ਕਮਾਵੈ
ਗੁਣ ਨੀਰ ਫਲੰ ਧਨ ਦਾਨ ਕਰੇ ਸੁਖ ਸੰਪਤ ਔ ਜਗ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥੧੧

ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੁਣੀ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਰਖਵੋ ਮਨ ਨਿਰਧਾਰ।
ਬੰਧਨ ਤੇਰੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਟਤ ਨ ਲਾਗੇ ਬਾਰ ॥ ੧੧੨

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੁਰ ਬੈਨ ਮਹਾਤਮ ਹਾਰਿਕ ਜੋ ਵਹਿ ਆਇ ਪਰੇ ਅਬ ਕਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥ ਇਕ ਮੋਹੁ ਹੁਤੋ ਮਮ ਸੰਗ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਬੈਨ ਸੁਪੂਤ ਵਹੀ ਹਨ ਡਾਰੇ। ਅਬ ਤੂਰਨ ਮੋਖ ਗਹਯੋ ਹਮ ਕੋ ਨਹਿ ਛਾਡਤ ਹੈ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਾਰੇ। ਤ੍ਰਿਸ਼ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਕਰੀਏ ਹਮ ਛਾਡ ਚਲੇ ਅਬ ਸੰਗ ਤਿਹਾਰੇ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨਨ ਆਤਮ ਹੈ ਜਗ ਮੈ ਦ੍ਰਿਗ ਆਦਿਕ ਆਤਮ ਮੂਲ ਨਾ ਹੋਈ। ਨਹਿ ਬੁਧਿ ਮਨ ਆਨੰਦ ਕੋਸੁ ਸੁਨੋ ਅਵਿਭਾਸਕ ਦੀਪ ਅਹੋ ਜਨ ਸੋਈ। ਤਨ ਆਦਿਕ ਪੰਚ ਅਨਾਤਮਤਾ ਪੁਨ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਹੇ ਸਭ ਕੋਈ। ਭਵ ਫੰਧਹ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜ ਫਾਸ ਹੁਤੀ ਗੁਰ ਬੈਨ ਅਸੀ ਖਿਨ ਭੀਤਰ ਖੋਈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੁਰ ਛੇਦ ਸੁ ਤੀਰਥ ਨੇਮ ਮਹਾ ਬ੍ਰਤ ਸੰਜਮ ਜੋ ਪਿਤ ਮਾਤ ਹਮਾਰੇ। ਹਰਿ ਭੂਮ ਸੁ ਨੀਰ ਸਮੀਰ ਬਲੀ ਪੁਨ ਪਾਵਕ ਔਰ ਅਕਾਸ਼ ਉਦਾਰੇ । ਤੁਮਰੇ ਉਪਕਾਰ ਸੁ ਗਜਾਨ ਲਇ ਦ੍ਰਿੜ ਬੰਧਨ ਥੇ ਅਬ ਦੂਰ

ਨਿਵਾਰੇ। ਸਭਿ ਕੋ ਅਭਿਬੰਦਨ ਹੈ ਹੈਮਰੀ ਹਮ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੌ ਜਗ ਮਾਹਿੰ ਹਰੇ ਤਮਕੋ ਰਵਿ ਤੌ ਜਗ ਮਾਹਿ ਸੁ ਤਾਪ ਲਗਾਈ। ਚੰਦ ਤਮਿਸ੍ਰ ਕੋ ਹਨ ਹੈ ਤਿਨ ਤਾਪ ਨਹੀਂ ਤਮ ਪੂਰਨ ਜਾਈ। ਪੂਰਨ ਹੀ ਤਮ ਮਾਰ ਇਹਾ ਗੁਰਬੇਦ ਸੁ ਆਨੰਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ। ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਗੁਰ ਬੇਦਨਕੀ ਉਪਮਾਸਮ ਵ੍ਰਿਢਤ ਨਾਕ ਛਪਾਈ ॥ ੧੧੬ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਕੈ ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਕੈ ਅਰਿ ਕੋ ਦਲ ਨਾਸ।
ਕੈ ਸਿਰਲੋਂ ਧਨ ਦਾਨ ਹੈ ਇਨ ਬਿਨ ਕ੍ਰਿਮ ਸਮ ਵਾਸ ॥ ੧੧੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਜੈ ਜਗ ਭੀਤਰ ਜੋ ਜਨਨੀ ਸੁਤ ਯਾ ਬਿਧਿ ਕੋ ਉਪਜਾਏ। ਅਥਵਾ ਜਨਨੀ ਸੁਤ ਸੋਈ ਜਨੇ ਰਣ ਭੀਤਰ ਜੋ ਅਰਿ ਕੈ ਦਲ ਘਾਏ। ਸਿਰ ਲੌ ਧਨ ਦਾਨ ਕਰੇ ਜਗ ਮੈ ਸੁਭ ਕੈ ਜਨਨੀ ਸੁਤ ਜੌ ਨਿਪਜਾਏ। ਇਨ ਤੀਨ ਬਿਨਾ ਕ੍ਰਿਮ ਕੇ ਸੁਤ ਕੋ ਹਿਤ ਜੋਬਨ ਨਾਹਿ ਅਕਾਜੈ

ਗਵਾਏ ॥੧੧੮ ॥

ਸੋ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਟੀ ਮੈ ਯਹ ਤਨ ਸਦਾ। ਸੰਤਨ ਕੇ ਪਰ ਰਾਹਿ ਆਸ ਤਿਆਗੋ ਆਨਕੀ ॥ ੧੧੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੱਗ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਮਿਲੈ ਨ ਸਦਾ ਨਰ ਰਾਮ ਭਜੋ ਜਿਹ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੇ। ਜਗ ਭੋਗ ਵਿਰਾਟਕ ਕੇ ਬਦਲੇ ਨ ਅਮੋਲਕ ਲਾਲ ਅਕਾਜ ਗਵਾਵੇ। ਲਰਕਾਪਨ ਜਾਠਰ ਮੈਂ ਬਲ ਖੀਨ ਸੁ ਜੋਬਨ ਮੇਂ ਦਿਢ ਪੁੰਨ ਕਮਾਵੇ । ਸੁਭ ਸੀਖ ਇਹੈ ਜਨ ਮਾਨ ਚਲੋ ਜਿਹ ਤੇ ਨਹਿੰ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਪਛੁਤਾਵੇ ॥ ੧੨੦ ॥

ਜਗ ਰੂਖਨ ਸੂਖਨ ਭੋਜਨ ਕੈ ਫਲ ਫੂਲਨ ਕੈ ਤਨ ਪਾਲਨ ਕੀਜੈ। ਜਗ ਬੈਠ ਜਹਾਂ ਤਹ ਠੌਰ ਭਲੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਨ ਕਉ ਉਰ ਜਾਪ ਜਪੀਜੈ। ਤ੍ਰਿਨ ਕੋਮਲ ਬੀਨ ਬਿਛਾਇ ਭਲੇ ਦ੍ਰਿਗ ਨੀਰ ਭਰੇ ਧਰ ਮਾਹਿੰ ਸੁਈਜੈ । ਧਨ ਕੇ ਪਤਿ ਮੂੜ ਬਜਾਕੁਲ ਬੈਨ ਸੁ ਭੂਪਤਿ ਕੋ ਨਹਿੰ ਪਾਸ ਰਹੀਜੈ ॥ ੧੨੧ ॥

ਸੈਲ ਸਿਲਾ ਤਲ ਸੇਜ਼ ਕਰੈ ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਹੀ ਗ੍ਰਿਹ ਹੈ ਬਨ ਮਾਹੀ। ਪਾਦਪ ਛਾਲ ਸੁ ਚੀਰ ਧਰੈ ਉਰ ਨਾਮ ਸਖਾ ਮ੍ਰਿਗ ਹੈ ਬਨ ਮਾਹੀ। ਭੋਜਨ ਪਾਦਪ ਕੇ ਫਲ ਹੈ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੈ ਗਿਰਿਤਾ ਗਿਰਮਾਹੀ। ਪੇਟ ਕੇ ਹੇਤ ਨ ਸੇਵਤ ਜੇ ਨਰ ਤੇ ਨਰ ਈਸ਼ ਗਨੋ ਭਵ ਮਾਹੀ ॥ ੧੨੨ ॥

ਧੰਨ ਭਈ ਤਿਨ ਕੀ ਜਨਨੀ ਕਿਰਤਾਰਥ ਤਾਂ ਜਗ ਬੇਦਨ ਗਾਈ। ਕੁਲ ਪਾਵਨ ਜਾਂਹਿ ਕਰੀ ਸਗਰੀ ਜਗ ਧੰਨ ਭਏ ਤਿਨ ਮੀਤ ਸਖਾਈ। ਪਦ ਕੰਜਨ ਜਾਸ ਪੁਨੀਤ ਧਰਾ ਰਜ ਪਾਵਨ ਤੇ ਜਨ ਪਾਪ ਮਿਟਾਈ। ਜੋ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮਾਂਹਿ ਭਜੇ ਛਿਨ ਏਕ ਇਕਾਗਰ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥ ੧੨੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਯਹਿ ਭਾਵਰ ਸਾਂਮ੍ਰਿਤ ਕੰਠ ਧਰੇ ਸੁ ਕੁਬੁਧਿ ਜਰਾ ਸਭ ਜਾਇ ਪਲਾਈ। ਸੁਖ ਦੇਵ ਪੁਰੀ ਸੁਰਮੇਸ ਦਈ ਉਰ ਸਾਂਤਿ ਸੁਰਾਗਨ ਮੋਦ ਬਢਾਈ। ਅਮਰਾਤਮ ਦੇਵ ਭਯੋ ਜਗ ਮੈ ਉਰ ਕਾਲ ਕਰਾਲ ਕੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ। ਵਹੁ ਔਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰੈ ਪਦ ਪਾਵਨ ਸੇਵਿ ਨੀਤ ਲੁਕਾਈ ॥ ੧੨੪ ॥

ਨੀਤ ਲੁਕਾਈ ॥ ੧੨੪ ॥

ਦੋਹਰਾ--ਗੌਰੀ ਰਾਇਆ ਮਾਤ ਪਿਤ ਸੇਖਵ ਨਗਰ ਉਦਾਰ। ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਕੁਲ ਦੀਪ ਸਤ ਕਰਯੋ ਗ੍ਰੰਥ ਨਿਰਧਾਰ ॥ ੧੨੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬੰਦੋਂ ਸੀਤਾਪਤਿ ਸਦਾ ਚਿਦਘਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਦਿਯੋ ਭਗਤ ਕੋ ਰਾਵਣ ਕੋ ਰਣ ਮਾਰ ॥ ੧੨੬ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮੰਜਲ ਪਾਦ ਉਦਾਰ ॥ ਨਿਸ ਦਿਨ ਪੰਕਜ ਜੋਰ ਕਰ ਭਵ ਮੋਚਕ ਸੁਖ ਕਾਰ ॥ ੧੨੭ ॥

ਜਾ ਪਦ ਪੰਕਜ ਹੇਰ ਕੈ ਹਰਯੋ ਨਿਖਲ ਭਵ ਭਾਰ ॥
ਵਿਦਯਾ ਗੁਰੂ ਉਦਾਰ ਕੋ ਬੰਦੋਂ ਮਸਤਕੁ ਧਾਰ ॥ ੧੨੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਮੋ ਮੁਦਕਾਛਰ ਲੋਹ ਦੇਗੁ ਮੱਲ ਸੰਭੋ ਕਬੀ ਉਰ ਮਾਂਹਿ ਨ ਧਾਰੇ। ਰੋਹ ਅੰਬੋ ਸੱਖਿ ਦੇ ਮਰਿਯੁਧਮ ਮਾਵੋ ਸਦਾ ਉਰ ਤੇ ਨਹਿ ਟਾਰੇ। ਸਾਂਗੁ ਭਵੇ ਸੁਸ ਪੰਚ ਇਨੀ ਤੋਰੇ ਜੋ ਦੇਹੁ ਦਾ ਬੋਲ ਨਤੇ ਸੰਭਾਰੇ। ਜੋ ਇਨ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਂਹਿ ਮਿਲੇ ਤਬ ਜਾਮਨ ਸਿੰਘ ਗੁਲਾਬ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੧੨੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸਤ ਅਸ੍ਟੰਸਾ ਸੁਭ ਸੰਮਤ ਥੋ ਪੁਨ ਤ੍ਰਿੰਸਤ ਚਾਰ ਕਹੌ ਅਧਿਕਾਈ। ਘਨ ਪੂਰ ਰਹੇ ਦਿਸ ਚਾਰ ਘਨੇ ਪੁਨ ਮੰਦ ਸਮੀਰ ਸੁ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਈ। ਸਸਿ ਪੂਰਣਮਾਂ ਰਵਿ ਬਾਸਰ ਥੋ ਸੁਧ ਹਾੜ ਸਮਾਪਤ ਕੀ ਤਿਥਿ ਪਾਈ। ਦਿਨ ਤਾਹਿੰ ਸਮਾਪਤ ਗ੍ਰੰਥ ਭਯੋ ਹਰਿ ਕੇ ਪਦ ਪੰਕਜ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈ ॥ ੧੩੦ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀਮਤਿ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਚਰਨ ਸਿਖਤ
ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘੇਨ ਗੌਰੀ ਰਾਇਆ ਆਤਮਜੇਨ
ਵਿਰਚਤੇ ਭਾਵਰ ਸਾਂਮ੍ਰਿਤਿ
ਸਮਾਪਤੰ

'ਸਚਦੇਵ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ' ਬਾਜ਼ਾਰ ਬਾਗ ਜਲਿਆਂ ਵਾਲਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਚੋਣਵੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ ਯੋਗ ਪੁਸਤਕਾਂ

ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਟੀਕ ਜਿ: ਸਣੇ
ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਸਟੀਕ ਗਿਆਨੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਮੂਲ ਮੋਮੀ ਕਾਗਜ਼
ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਮੂਲ ਮੋਮੀ ਕਾਗਜ਼
ਸੁੰਦਰ ਗੁਟਕਾ ਲਾਲ ਵੇਲ ਵਾਲਾ ਆਰਟ ਪੇਪਰ
ਸੁੰਦਰ ਗੁਟਕਾ ਲਾਲ ਵੇਲ ਮੋਮੀ ਕਾਗਜ਼
ਸੁੰਦਰ ਗੁਟਕਾ ਲਾਲ ਵੇਲ ਜਿਲਦ ਚਮੜਾ
ਸ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਸੂਰਜ ਜੀਵਨ ਸ੍ਰ: ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਟਾਰੀ
ਅੰਤਮ ਕਿਰਨਾਂ (ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਜਿੰਦਾਂ)
ਬਾਈ ਵਾਰਾਂ ਸਟੀਕ ਗਿ: ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਖਾਲਸਾ ਦਰਬਾਰ (ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ)
ਸਿਖ ਕਾਨੂੰਨ (ਗਿਆਨੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ)
ਨਵ ਜੀਵਨ ਨਾਵਲ (ਸ੍ਰ: ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ)

ਮਿਲਨ ਦਾ ਪੱਤਾ :-

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ; ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ; ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ